

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยอภิปรายและขอเสนอแนะ

การวิจัยเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และวิทยาลัยครูสงขลาจากการประเมินของอาจารย์และนักศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา กับวิทยาลัยครูสงขลาจากการประเมินของอาจารย์เองในด้านที่เกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมต่อประสิทธิภาพของการสอน และความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ในวิชาเอกภาษาไทย วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาเอกคณิตศาสตร์ วิชาเอกวิทยาศาสตร์ วิชาเอกสังคมศึกษา และวิชาการศึกษา ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่เพียงใด

2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา กับวิทยาลัยครูสงขลา จากการประเมินของนักศึกษาเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมต่อประสิทธิภาพของการสอน และความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนในวิชาเอกภาษาไทย วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาเอกคณิตศาสตร์ วิชาเอกวิทยาศาสตร์ วิชาเอกสังคมศึกษา และวิชาการศึกษา ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่เพียงใด

3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา กับวิทยาลัยครูสงขลาจากการประเมินของอาจารย์กับการประเมินของนักศึกษาในสถาบันเดียวกัน เกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมต่อประสิทธิภาพของการสอน และความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนในวิชาเอกภาษาไทย วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาเอกคณิตศาสตร์ วิชาเอกวิทยาศาสตร์ วิชาเอกสังคมศึกษา และวิชาการศึกษา ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่เพียงใด

วิธีดำเนินการวิจัย

ก. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และอาจารย์วิทยาลัยครูสงขลา ที่สอนประจำรายวิชาต่าง ๆ ซึ่งมีเนื้อหาตรงกันหรือใกล้เคียงกันในระดับปีที่ 3 และปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และระดับชั้น ค.บ. ปีที่ 1 และ ค.บ. ปีที่ 2 ของวิทยาลัยครูสงขลา ในวิชาเอกภาษาไทย วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาเอกคณิตศาสตร์ วิชาเอกวิทยาศาสตร์ วิชาเอกสังคมศึกษา และวิชาการศึกษา ในภาคปลายปีการศึกษา 2522 ซึ่งมีอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา 20 คน และอาจารย์วิทยาลัยครูสงขลา 20 คน เป็นผู้ประเมินเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมต่อประสิทธิภาพของการสอน และความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน

2. นักศึกษาผู้เรียนในแต่ละรายวิชาต่าง ๆ กับอาจารย์ผู้สอนตามข้อ 1. โดยสุ่มตัวอย่างแบบ Simple Random Sampling ด้วยวิธี With out Replacement มารายวิชาละ 20 คน รายวิชาใดมีนักศึกษาไม่ถึง 20 คน เป็นประชากรในการวิจัยทุกคน รวมมีนักศึกษาในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา ตอบแบบสอบถามที่สมบูรณ์ 337 ฉบับ และนักศึกษาวิทยาลัยครูสงขลาตอบแบบสอบถามที่สมบูรณ์ 304 ฉบับ

ข. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นแบบกำหนดให้เลือก (Check list) และแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น โดยการศึกษาจากตำรา เอกสาร ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และปรึกษากับผู้มีประสบการณ์ทางด้านการศึกษาโดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้ให้คำแนะนำและเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เมื่อสร้างแบบสอบถามเสร็จแล้วได้นำไปทดลองใช้ (Try out) กับอาจารย์และนักศึกษาในวิทยาลัยครูสงขลาเพื่อหาข้อบกพร่องของแบบสอบถาม เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนมาแล้วได้นำมาปรับปรุงแก้ไข โดยได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา และเพื่อความเหมาะสม และเพื่อผลของการวิจัย ผู้วิจัยจึงให้ชื่อการวิจัยไว้ในแบบสอบถามว่าการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ในระดับอุดมศึกษา"

ค. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้อาจารย์และนักศึกษาในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และวิทยาลัยครูสงขลาตอบและเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเองโดยดำเนินการดังนี้

1. เฉพาะแบบสอบถามของอาจารย์แยกออกเป็น 2 ฉบับย่อย คือ ฉบับที่ 1 ให้ อาจารย์ให้ความสำคัญของพฤติกรรมต่อประสิทธิภาพของการสอน ฉบับที่ 2 ให้อาจารย์ประเมิน พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามฉบับที่ 1 ไปให้อาจารย์ ตอบและเก็บคืนมาก่อนแล้วจึงให้ตอบฉบับที่ 2

2. เฉพาะแบบสอบถามของนักศึกษา เป็นฉบับรวมทั้งการประเมินความสำคัญของ พฤติกรรมต่อประสิทธิภาพของการสอนและพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน โดย ผู้วิจัยได้เข้าไปแจกแบบสอบถามด้วยตนเองไปหลายชั่วโมงที่อาจารย์ประจำรายวิชานั้น ๆ สอน พร้อมกับได้แนะนำ ชี้แจงจุดประสงค์และวิธีการตอบแบบสอบถามทุกห้องเรียน

ง. การดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้อาจจากการประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของอาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยเสนอ เป็นตารางประกอบความเรียง

2. ข้อมูลที่ได้จากการประเมินของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับความสำคัญของ พฤติกรรมต่อประสิทธิภาพของการสอน ความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้น เรียน และการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ทั้งระหว่างสถาบันและ ในสถาบันเดียวกัน วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และค่าที (t-test) แล้วเสนอเป็นตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

อาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามสถาบันละ 20 คน อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา เป็นอาจารย์ชาย 12 คน หญิง 8 คน วุฒิปริญญาโท 17 คน ปริญญาตรี 3 คน ส่วนใหญ่ อายุระหว่าง 31-35 ปี และมีประสบการณ์ในการสอน 1-3 ปี ส่วนอาจารย์วิทยาลัยครูสงขลา เป็นอาจารย์ชาย 15 คน หญิง 5 คน วุฒิปริญญาโท 14 คน ปริญญาตรี 6 คน ส่วนใหญ่อายุ ระหว่าง 31-40 ปี มีประสบการณ์ในการสอน 1-3 ปี

อาจารย์ทั้งหมดนี้ตอบแบบสอบถามชุดที่ 1 และชุดที่ 2 ได้แบบสอบถามมาสถาบันละ 20 ฉบับ รวมทั้งสองสถาบัน 40 ฉบับ

นักศึกษาผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่สามารถสรุปจำนวนได้ เพราะนักศึกษา 1 คน อาจ เรียนมากกว่า 1 รายวิชา จึงอาจตอบแบบสอบถามมากกว่าคนละ 1 ฉบับ ได้แบบสอบถามที่ สมบูรณ์จากนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา จำนวน 337 ฉบับ และจากวิทยาลัยครู สงขลา จำนวน 304 ฉบับ

สรุปผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์

การเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และวิทยาลัยครูสงขลา ผู้วิจัยสรุปโดยใช้เกณฑ์ต่อไปนี้

ก. การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์จะเปรียบเทียบ ที่ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข. ในวิชาเอกที่อาจารย์หรือนักศึกษามีความเห็นแตกต่างกันน้อยกว่า 20 พฤติกรรม หรือร้อยละ 50 ของพฤติกรรมทั้งหมด สำหรับการวิจัยนี้ถือว่ามีความเห็นไม่แตกต่างกัน

ค. ในวิชาเอกที่อาจารย์ หรือนักศึกษามีความเห็นแตกต่างกันมากกว่า 20 พฤติกรรม หรือร้อยละ 50 ของพฤติกรรมทั้งหมด สำหรับการวิจัยนี้ถือว่ามีความเห็นแตกต่างกัน

ผลการวิจัยจะสรุปและอภิปรายตามสมมุติฐานการวิจัยที่ ได้ตั้งไว้สำหรับการวิจัยครั้งนี้

คือ

1. สมมุติฐานข้อที่ 1 อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา กับอาจารย์วิทยาลัยครูสงขลา ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมต่อประสิทธิภาพของการสอนแตกต่างกันในวิชาเอกต่อไปนี้ คือ วิชาเอกภาษาไทย วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาเอกคณิตศาสตร์ วิชาเอกวิทยาศาสตร์ วิชาเอกสังคมศึกษา และวิชาการศึกษา

สรุปผลการวิจัย อาจารย์ผู้สอนในแต่ละวิชาเอกมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และวิทยาลัยครูสงขลา มีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมต่อประสิทธิภาพของการสอน ในจำนวน 40 พฤติกรรม อาจารย์มีความเห็นต่างกันคือ อาจารย์ผู้สอนวิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาเอกคณิตศาสตร์ และวิชาการศึกษา มีความเห็นไม่แตกต่างกันทุกพฤติกรรม ส่วนอาจารย์วิชาเอกภาษาไทย มีความเห็นแตกต่างกัน 2 พฤติกรรม หรือร้อยละ 5 คือ การทบทวนเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว เพื่อเชื่อมกับบทเรียนต่อไป และการใช้การทดสอบย่อยเพื่อประเมินผลการเรียนการสอนที่เวียนมา วิชาเอกวิทยาศาสตร์ อาจารย์มีความเห็นแตกต่างกัน 3 พฤติกรรม หรือร้อยละ 7.5 คือ การให้ความเป็นธรรมชาติอยู่เรียน การจูงใจผู้เรียนให้รักและศรัทธาในอาชีพครู และการให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานเป็นกลุ่ม ส่วนวิชาเอกสังคมศึกษา อาจารย์มีความเห็นแตกต่างกัน 2 พฤติกรรม หรือร้อยละ 5 คือ นำเสียงซักถามตลอดเวลาที่สอน และการให้งานหรือแบบฝึกหัดพอเหมาะกับความสามารถของผู้เรียน

จากผลการวิจัย แสดงว่าอาจารย์ผู้สอนวิชาที่ทำการวิจัยทั้งในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และวิทยาลัยครูสงขลา มีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมต่อประสิทธิภาพของการสอนแตกต่างกันบางพฤติกรรมในบางวิชาเอก แต่นับว่ามีจำนวนน้อย เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในการศึกษาครั้งนี้ว่า ความแตกต่างจะต้องมากกว่าร้อยละ 50 ของพฤติกรรมทั้งหมด จึงจะนับว่ามีความแตกต่างกัน ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่าอาจารย์ทั้งสองสถาบันมีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมต่อประสิทธิภาพของการสอนไม่แตกต่างกันทุกวิชาเอก และไม่เป็นที่ไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล จากการที่อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และวิทยาลัยครูสงขลา มีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมต่อประสิทธิภาพของการสอนแตกต่างกันบางพฤติกรรมในบางวิชาเอก โดยเฉพาะวิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาเอกคณิตศาสตร์ และวิชาการศึกษา อาจารย์ในวิชาเอกนั้น ๆ ทั้งสองสถาบันมีความเห็นไม่แตกต่างกันทุกพฤติกรรม ซึ่งสิ่งที่มีส่วนสัมพันธ์

กับความเห็นในครั้งนี้อาจจะเป็นวุฒิ และประสบการณ์ของอาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถาม ทั้งนี้เนื่องจาก
 ว่าเมื่อพิจารณาคุณวุฒิของอาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามแล้ว เห็นว่ามีวุฒิเท่ากันทุกวิชาเอก และยังมี
 ประสบการณ์ในการสอนที่ใกล้เคียงกันด้วย ส่วนอาจารย์ในวิชาเอกภาษาไทย วิชาเอกวิทยาศาสตร์
 และวิชาเอกสังคมศึกษา อาจารย์มีความเห็นแตกต่างกันเพียง 2-3 พฤติกรรม นั้น ก็อาจจะพิจารณา
 ได้จากวุฒิและประสบการณ์ได้เช่นเดียวกัน กล่าวคือ อาจารย์ในแต่ละวิชาเอกในแต่ละสถาบันมี
 วุฒิไม่เท่ากัน มีประสบการณ์ในการสอนใกล้เคียงกัน จึงอาจเป็นไปได้ว่า วุฒิ และประสบการณ์ใน
 การสอนของอาจารย์มีความสัมพันธ์กับความเห็นของอาจารย์ในการให้ความสำคัญของพฤติกรรม
 การสอน

2. สมมุติฐานข้อที่ 2 อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา กับอาจารย์วิทยาลัยครูสงขลา ประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนแตกต่างกันทุกวิชาเอกที่ศึกษา

สรุปผลการวิจัย อาจารย์ผู้สอนในแต่ละวิชาเอกมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา
 และวิทยาลัยครูสงขลา ประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์เองที่เกิดขึ้นในชั้น
 เรียนในจำนวน 40 พฤติกรรม อาจารย์ประเมินต่างกันคือ อาจารย์วิชาเอกภาษาไทย วิชาเอก
 ภาษาอังกฤษ วิชาเอกวิทยาศาสตร์ วิชาเอกสังคมศึกษา และวิชาการศึกษา ประเมินว่าเกิดขึ้นใน
 ชั้นเรียนไม่แตกต่างกันทุกพฤติกรรม ส่วนอาจารย์วิชาเอกคณิตศาสตร์ ประเมินว่าเกิดขึ้นในชั้นเรียน
 แตกต่างกัน 3 พฤติกรรมหรือร้อยละ 7.5 คือ การให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานเป็นกลุ่ม การเชื่อมโยง
 ความรู้ที่สอนกับปัญหาสังคม และการอบรมตักเตือนให้ผู้เรียนเข้าใจบทบาทหน้าที่ของตน

จากผลการวิจัยนี้แสดงว่าอาจารย์ผู้สอนทั้งสองสถาบันประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติ-
 กรรมการสอนของอาจารย์เองที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนแตกต่างกันเพียง 3 พฤติกรรมหรือร้อยละ 7.5
 ในวิชาเอกคณิตศาสตร์ ซึ่งนับว่าน้อยมาก แต่เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในการวิจัยครั้งนี้ว่า
 ความแตกต่างจะต้องมากกว่าร้อยละ 50 ของพฤติกรรมทั้งหมด จึงจะนับว่ามีความแตกต่างกัน ฉะนั้น
 จึงอาจกล่าวได้ว่า อาจารย์ทั้งสองสถาบันประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์
 ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนไม่แตกต่างกันทุกวิชาเอก และไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล จากการที่อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และอาจารย์
 วิทยาลัยครูสงขลา ประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์เองที่เกิดขึ้นในชั้น

เรียนไม่แตกต่างกันใน 5 วิชาเอก คือ วิชาเอกภาษาไทย วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาเอกวิทยาศาสตร์ วิชาเอกสังคมศึกษา และวิชาการศึกษา แสดงว่าในวิชาเหล่านี้อาจารย์ทั้งสองสถาบันมีความเห็นว่าได้ดำเนินการสอนอยู่เหมือนกัน มีพฤติกรรมต่าง ๆ ในระดับเดียวกัน สิ่งที่จะมามีส่วนสัมพันธ์กับการประเมินของอาจารย์ครั้งนี้ นอกจากคุณวุฒิและประสบการณ์ตามที่ไต่ถามมาแล้วในการอภิปรายตามสมมุติฐานข้อที่ 1 อาจจะเป็นเนื่องจากเป็นสถาบันสอนวิชาชีพเดียวกัน คือ ทั้งสองสถาบันทำการผลิตครูเหมือนกัน หลักสูตรที่ใกล้เคียงกันและนักศึกษาในระดับเดียวกัน นอกจากนั้นทางคณาธิการเรียนการสอนก็ไม่แตกต่างกันด้วย พฤติกรรมการสอนของอาจารย์จากการประเมินของอาจารย์เอง ในวิชาเอกดังกล่าวจึงไม่แตกต่างกัน ส่วนในวิชาเอกคณิตศาสตร์อาจารย์ประเมินพฤติกรรมการสอนของอาจารย์แตกต่างกัน 3 พฤติกรรม เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการทำงานเป็นกลุ่ม การเชื่อมโยงความรู้กับปัญหาสังคม และการตั้งเงื่อนไขให้ผู้เรียนเข้าใจบทบาทหน้าที่ของตน หากพิจารณาตามค่าของคะแนน t ซึ่งมีค่าเป็นลบ (-) แสดงว่าอาจารย์ทั้งสองสถาบันได้ประเมินว่าพฤติกรรม 3 พฤติกรรมนี้เกิดขึ้นในวิทยาลัยครูสงขลามากกว่ามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในการผลิตครูส่วนใหญ่ของวิทยาลัยครูสงขลาเน้นผลิตครูประถมศึกษาที่จะออกไปรับใช้สังคมในชนบทโดยเน้นวิธีสอนที่จะให้นักศึกษาออกไปสอนเด็กในชนบทให้คิด เป็นทำ เป็นและแก้ปัญหาเป็น ซึ่งจะต้องสอนโดยให้เด็กได้มีโอกาสทำงานเป็นกลุ่ม มีการอภิปราย การแสดงความคิดเห็น และหาวิธีการแก้ปัญหาาร่วมกัน อาจารย์วิชาเอกคณิตศาสตร์วิทยาลัยครูสงขลาอาจจะนำวิธีการนี้มาใช้และอบรมตั้งเงื่อนไขผู้เรียนมากเป็นพิเศษ เพื่อเป็นแบบอย่างให้กับนักศึกษา จึงทำให้อาจารย์ทั้งสองสถาบันประเมินพฤติกรรมดังกล่าวต่างกัน

3. สมมุติฐานข้อที่ 3 นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา กับนักศึกษาวิทยาลัยครูสงขลา ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมประสิทธิภาพของการสอนแตกต่างกันทุกวิชาเอกที่ศึกษา

สรุปผลการวิจัย นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และนักศึกษาวิทยาลัยครูสงขลา มีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมประสิทธิภาพของการสอนในจำนวน 40 พฤติกรรม นักศึกษามีความเห็นต่างกันคือ วิชาการศึกษาที่มีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญไม่แตกต่างกันทุกพฤติกรรม นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย มีความเห็นแตกต่างกัน 7 พฤติกรรม หรือร้อยละ 17.5 ที่ค่อนข้างจะรวมกลุ่มกันได้ เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการควบคุมวินัยในห้องเรียนคือ การใช้เหตุผล

ช้กจุงและสนับสนุนให้ผู้นเรียนปฏิบัติตาม และการอบรมตักเตือนผู้นเรียนให้เข้าใจบทบาทหน้าที่ของตคน นักค้ษาวิชาเอกภาษาอังกฤม้ความเห็นแตกต่ากัน 11 พฤติกรรรม หรือร้อยละ 27.5 ที่ค่อนข่าง จะรวมกลุ่มกันได้ เคนช้คเป็นพฤติกรรรมที่เก้เกี่ยวกับคณภาพของภาษาและเส้ียงของผู้นสอนคือ การมีน้ำเส้ียงช้คเจนตลอคเวลาที่สอน และระค้บเส้ียงและจ้งหวะพูคขณะทีสอนเหมาะสม นักค้ษาวิชาเอก คณิตศาสตรม้ความเห็นแตกต่ากัน 17 พฤติกรรรม หรือร้อยละ 42.5 ที่ค่อนข่างจะรวมกลุ่มกันได้ เคนช้คเป็นพฤติกรรรมที่เก้เกี่ยวกับค่านคณภาพของภาษาและเส้ียงของผู้นสอน คือ การใ้ช้ทาทางประกอบ ขณะพูคอธิบายหรือบรรยายได้ย่างเหมาะสม การใ้ช้ภาษาพูคที่เหมาะสมกับประกบการณของผู้นเรียน และนำเส้ียงช้คเจนตลอคเวลาที่สอน นักค้ษาวิชาเอกส่ังคมศ้ศึกษา ม้ความค้คิดเห็นแตกต่ากัน 17 พฤติกรรรม หรือร้อยละ 42.5 ที่ส่าคัญเก้เกี่ยวกับค่านการก่าหนดการสอนคือ การตค้ตามและสอยถาม ความก่าหนดข่างงานที่มอบหมาย การแนะนำหรือช่วยจ้คหาเอกส่ารอ้างอิงในการค้ษาค้นคว่าของ ผู้นเรียน และการตรวจผลงานและช้ช้ขอคพร่องให้ผู้นเรียนทราบ ส่วนนักค้ษาวิชาเอกวิทยาศาสตร ม้ความเห็นแตกต่ากัน 35 พฤติกรรรม หรือร้อยละ 87.5 ซ้่งเป็นวิชาเอกวิชาเค้ยที่นักค้ษาม้ ความเห็นแตกต่ากันมากกว่าร้อยละ 50 ของพฤติกรรรมท้ังหมค นักค้ษาในวิชาเอกม้ความเห็น ไม่แตกต่ากันเพียง 5 พฤติกรรรม หรือร้อยละ 12.5 เท่านั้น ซ้่งส่วนน้ใหญ่เก้เกี่ยวกับล้กณะส่วนต้ว ของอาจกรยผู้นสอน คือ การม้ความเช้มน้ันในตคนเอง และการใ้ความเป็นชรรรมตอผู้นเรียน

ผลการว้จ้ยนี้แสดงว่านักค้ษาท้ังสองสถาบันม้ความเห็นเก้เกี่ยวกับความส่าคัญของพฤติกรรรม ตอประสิทธิภาพของการสอนแตกต่ากันมากพอสมควร แต่เมือพ้จรรยาตาม เกลตที่ต้งไว้ในการว้จ้ย คร้ังน้ว่า ความแตกต่างจะตองมากกว่าร้อยละ 50 ของพฤติกรรรมท้ังหมค จ้งจะนับว่าม้ความแตกต่ากัน ก็จะมีเพียงวิชาเอกวิทยาศาสตรเท่านั้นที่ม้ความแตกต่ากัน จ้งอาจกล่าวได้ว่านักค้ษาท้ังสอง สถาบันม้ความเห็นเก้เกี่ยวกับความส่าคัญของพฤติกรรรมการสอนของอาจกรยไม่แตกต่ากันทุกวิชาเอก แต่ม้ความแตกต่ากันเฉพะวิชาเอกวิทยาศาสตรเท่านั้น จ้งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ต้งไว้

อภิปรายผล การที่นักค้ษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และวิทยาลัยครุสงขลา ม้ความเห็นเก้เกี่ยวกับความส่าคัญของพฤติกรรรมตอประสิทธิภาพของการสอนไม่แตกต่ากันทุกพฤติกรรรม ในวิชาการศึกษา แสดงว่านักค้ษาท้ังสองสถาบันได้ให้ความส่าคัญของพฤติกรรรมการสอนของอาจกรย ในระค้บเค้ยกันท้ังที่เป็นนักค้ษาจากหลายวิชาเอกที่มาเรียนวิชาการศึกษาารวมกัน ผู้นว้จ้ยม้ความ

เห็นว่า วุฒิและประสบการณ์ของนักศึกษาอาจจะเป็นส่วนสนับสนุนความเห็นของนักศึกษาครั้งนี้อย่างมาก เพราะว่าเป็นนักศึกษาในระดับเดียวกัน มีวุฒิส่วนใหญ่ใกล้เคียงกัน นักศึกษาในวิชาเอกอื่น ๆ มีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมต่างกันในบางพฤติกรรมในแต่ละวิชาเอก ส่วนในวิชาเอกวิทยาศาสตร์นั้นนักศึกษามีความเห็นต่างกันมากที่สุดถึง 35 พฤติกรรม ถ้าพิจารณาตามค่าของคะแนน t ซึ่งมีค่าเป็นลบ (-) ทุกพฤติกรรม แสดงว่านักศึกษาวิทยาลัยศรีนครินทร์มีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมมากกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าลักษณะเนื้อหาของวิชาเอกวิทยาศาสตร์นั้นเป็นวิชาที่ค่อนข้างจะยากและต้องเน้นการปฏิบัติมาก ผู้วิจัยทราบว่านักศึกษาวิทยาลัยศรีนครินทร์มีความเคร่งเครียดในการเรียนมาก นักศึกษาหลายคนได้เกรงใจในระดับค่าในภาคเรียนที่ผ่านมาทั้งอาจารย์ก็ได้กวดขันการเรียนการสอนเป็นพิเศษ จึงอาจเป็นไปได้ว่าสิ่งที่กล่าวมานี้ทำให้นักศึกษาให้ความสำคัญของพฤติกรรมประสิทธิภาพของการสอนต่างกัน

4. สมมุติฐานข้อที่ 4 นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา กับนักศึกษาวิทยาลัยศรีนครินทร์ ประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนแตกต่างกันทุกวิชาเอกที่ศึกษา

สรุปผลการวิจัย นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา กับนักศึกษาวิทยาลัยศรีนครินทร์ ประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนในจำนวน 40 พฤติกรรม นักศึกษาประเมินต่างกันดังนี้ นักศึกษาวิทยาลัยศรีนครินทร์ประเมินว่าเกิดขึ้นในชั้นเรียนแตกต่างกัน 13 พฤติกรรม หรือร้อยละ 32.5 ที่ค่อนข้างจะพิจารณารวมกลุ่มกันได้ เป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับด้านการประเมินผล คือการใช้การทดสอบย่อยเพื่อประเมินผลการเรียนและการสอนที่ผ่านมา และการช่วยเหลือผู้ที่ยังมีข้อบกพร่องทางการเรียนเป็นรายบุคคล นักศึกษาวิทยาลัยศรีนครินทร์ประเมินแตกต่างกัน 9 พฤติกรรม หรือร้อยละ 22.5 ที่ค่อนข้างจะรวมกลุ่มกันได้เด่นชัดเกี่ยวกับด้านการส่งเสริมและพัฒนาความคิด คือ การให้แนวคิดในการประยุกต์ความรู้เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน การให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานเป็นกลุ่มและการเชื่อมโยงความรู้ที่สอนกับปัญหาสังคม นักศึกษาวิทยาลัยศรีนครินทร์ประเมินแตกต่างกัน 8 พฤติกรรม หรือร้อยละ 20 ที่สำคัญเกี่ยวกับการเสนอเนื้อหาทั่วไป คือ การบอกรายละเอียดเนื้อหาที่จะสอนแต่ละชั่วโมงก่อนทำการสอน

และการยกตัวอย่าง เปรียบเทียบให้ยูเรียนเข้าใจยิ่งขึ้น นักศึกษาวิชาเอกสังคมศึกษาประเมินแตกต่างกัน 11 พฤติกรรม หรือร้อยละ 27.5 ที่สำคัญเกี่ยวกับค่านการกำหนดการสอน คือ การให้งานหรือแบบฝึกหัดพอเหมาะกับความสามารถของยูเรียน การติดตามและสอบถามความก้าวหน้าของงานที่มอบหมาย การแนะนำหรือช่วยจัดหาเอกสารอ้างอิงในการศึกษาค้นคว้าของยูเรียน และการตรวจผลงานและชี้ขอบกร่องให้ยูเรียนทราบ นักศึกษายูเรียนวิชาการศึกษาประเมินแตกต่างกัน 18 พฤติกรรม หรือร้อยละ 45 ที่ค่อนข้างจะเห็นได้เด่นชัดเกี่ยวกับคุณลักษณะส่วนตัวของยูสอน คือ การมีความเชื่อมั่นในตนเอง การให้ความเป็นธรรมชาติยูเรียน การจูงใจให้ยูเรียนรักและศรัทธาในอาชีพครูพฤติกรรมที่เกี่ยวกับค่านการเสนอเนื้อหาทั่วไป คือ การบอกขอบข่ายเนื้อหาที่จะสอนในแต่ละชั่วโมงก่อนทำการสอน การเน้นเนื้อหาสาระที่สำคัญขณะที่สอน และการยกตัวอย่าง เปรียบเทียบให้ยูเรียนได้เข้าใจยิ่งขึ้น ส่วนนักศึกษาในวิชาเอกภาษาอังกฤษ ประเมินแตกต่างกันมากที่สุด 32 พฤติกรรม หรือร้อยละ 80 ซึ่งนับเป็นวิชาเอกวิชาเดียวที่นักศึกษาประเมินพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนแตกต่างกันมากกว่าร้อยละ 50 ของพฤติกรรมทั้งหมด นักศึกษาวิชาเอกไม่ประเมินไม่แตกต่างกัน 8 พฤติกรรม หรือร้อยละ 20 ในพฤติกรรมที่ไม่แตกต่างกันนี้ที่ค่อนข้างเด่นชัดเป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวกับคุณลักษณะส่วนตัวของยูสอน คือ การให้ความเป็นธรรมชาติยูเรียน การวางตัวเหมาะสมขณะที่สอน และการตรงต่อเวลาในการสอน

ผลการวิจัยนี้แสดงว่านักศึกษาทั้งสองสถาบันประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนแตกต่างกันพอสมควร แต่เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในการวิจัยครั้งนี้ว่า ความแตกต่างจะต้องมากกว่าร้อยละ 50 ของพฤติกรรมทั้งหมดจึงจะนับว่ามีความแตกต่างกัน ก็จะมีเพียงวิชาเอกภาษาอังกฤษเท่านั้นที่มีความแตกต่างกันมากกว่าร้อยละ 50 จึงอาจจะกล่าวได้ว่า นักศึกษาทั้งสองสถาบันประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนไม่แตกต่างกันทุกวิชาเอก แต่ประเมินแตกต่างกันเฉพาะวิชาเอกภาษาอังกฤษเท่านั้น จึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล การที่นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และวิทยาลัยครูสงขลา ประเมินพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนแตกต่างกันบางพฤติกรรมในทุกวิชาเอก ในวิชาเอกภาษาไทย วิชาเอกคณิตศาสตร์ วิชาเอกวิทยาศาสตร์ วิชาเอกสังคมศึกษา

และวิชาการศึกษานักศึกษาประเมินแตกต่างกันน้อยกว่าร้อยละ 50 ของพฤติกรรมทั้งหมด และในวิชาเอกภาษาอังกฤษ ประเมินว่าแตกต่างกันถึง 32 พฤติกรรม หรือร้อยละ 80 ของพฤติกรรมทั้งหมด ซึ่งนับว่าแตกต่างกันมากที่สุด ถ้าพิจารณาจากค่าของคะแนน t จะเห็นว่าในวิชาเอกภาษาไทย วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาเอกคณิตศาสตร์ และวิชาการศึกษา พฤติกรรมที่แตกต่างกันจะแตกต่างกัน ในลักษณะที่พฤติกรรมเกิดขึ้นในวิทยาลัยครูสงขลามากกว่ามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และพฤติกรรมเกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา จะมากกว่าวิทยาลัยครูสงขลาในวิชาเอกสังคมศึกษา ส่วนวิชาเอกวิทยาศาสตร์พฤติกรรมเกิดขึ้นมากกว่ากันเท่า ๆ กัน ผู้วิจัยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่ประเมินพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากสาเหตุได้ 2 ประการ คือ ประการแรก อาจจะเป็นเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักศึกษานักศึกษาประเมินพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ซึ่งอาจจะมีผลในการประเมินนี้บ้าง ประการที่สองอาจจะเกี่ยวกับความแตกต่างของอาจารย์ผู้สอนเอง ซึ่งอาจจะต่างกันในกลุ่มลักษณะส่วนตัว ความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน ความจริงใจในการสอน ความรับผิดชอบในการทำงาน นอกจากนี้ถ้าพิจารณาจำนวนคาบที่สอนของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา ซึ่งส่วนใหญ่สอนมากกว่า 12 คาบ ในขณะที่อาจารย์ในวิทยาลัยครูส่วนใหญ่สอนในระหว่าง 10-12 คาบ และอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา ยังมีจำนวนวิชาที่รับผิดชอบในการสอนหลายวิชา มากกว่าอาจารย์วิทยาลัยครูสงขลา จึงอาจเป็นไปได้ว่าสาเหตุดังกล่าวแล้วทำให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ต่างกัน

5. สมมุติฐานข้อที่ 5 อาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา มีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมคอป ประสิทธิภาพของการสอนแตกต่างกันทุกวิชาเอกที่ศึกษา

สรุปผลการวิจัย อาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา มีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมคอป ประสิทธิภาพของการสอนในจำนวน 40 พฤติกรรม อาจารย์และนักศึกษามีความสำคัญต่างกันคือ อาจารย์และนักศึกษาในวิชาเอกวิทยาศาสตร์ และวิชาการศึกษามีความเห็นไม่แตกต่างกันทุกพฤติกรรม วิชาเอกภาษาไทย มีความเห็นแตกต่างกัน 3 พฤติกรรม หรือร้อยละ 7.5 คือ การให้โอกาสผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง การใช้การทดสอบย่อยเพื่อประเมินผลการเรียนและการสอนที่ผ่านมา และการแนะนำหรือช่วยจัดหาเอกสารอ้างอิงในการศึกษา

ค่นคว่าของผู้เรียน อาจารย์และนักศึกษาในวิชาเอกภาษาอังกฤษมีความเห็นแตกต่างกัน 11 พฤติกรรม หรือร้อยละ 27.5 ที่ค่อนข้างจะรวมกลุ่มกันได้เด่นชัด เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวกับค่านการประเมินผล คือ การซักถามผู้เรียนเพื่อวัดความเข้าใจในเรื่องที่กำลังเรียน การช่วยเหลือผู้ที่ยังมีข้อบกพร่องทางการเรียนเป็นรายบุคคล และการปรับปรุงวิธีสอนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ อาจารย์และนักศึกษาในวิชาเอกคณิตศาสตร์ มีความเห็นแตกต่างกัน 11 พฤติกรรม หรือร้อยละ 27.5 ที่เห็นเด่นชัด เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวกับค่านการเตรียมการสอน คือ การชี้แจงแผนการสอนการเรียนตลอดภาคเรียนนี้ให้ผู้เรียนทราบ การสอนเนื้อหาติดต่อกันตามลำดับขั้นตอนง่ายต่อการเรียนรู้ การเลือกใช้กิจกรรมและวิธีสอนเหมาะสมกับเนื้อหาตามระดับของผู้เรียน และการจัดหาอุปกรณ์ได้เหมาะสม อาจารย์และนักศึกษาในวิชาเอกสังคมศึกษา มีความเห็นแตกต่างกัน เพียงพฤติกรรมเดียวหรือร้อยละ 2.5 คือ การให้งานหรือแบบฝึกหัดพอเหมาะกับความสามารถของผู้เรียน

ผลการวิจัยนี้ แสดงว่าอาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา มีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมต่อประสิทธิภาพของการสอนแตกต่างกันพอสมควร แต่เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในการศึกษาครั้งนี้ว่า ความแตกต่างจะต้องมากกว่าร้อยละ 50 ของพฤติกรรมทั้งหมด จึงอาจจะกล่าวได้ว่า อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมต่อประสิทธิภาพของการสอนไม่แตกต่างกันทุกวิชาเอก และไม่ปฏิบัติตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล การที่อาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา มีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมต่อประสิทธิภาพของการสอนของอาจารย์แตกต่างกัน ที่แตกต่างกันมากที่สุดคือ วิชาเอกคณิตศาสตร์ และวิชาเอกภาษาอังกฤษ แตกต่างกับวิชาเอกละ 11 พฤติกรรม นอกนั้นแตกต่างกันเพียงบางพฤติกรรม และโดยเฉพาะในวิชาเอกวิทยาศาสตร์ และวิชาการศึกษา อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นไม่แตกต่างกันเลย ถ้าพิจารณาค่าของคะแนน t จะเห็นว่าในวิชาเอกภาษาไทย และวิชาเอกภาษาอังกฤษ อาจารย์ให้ความสำคัญมากกว่านักศึกษา (ค่าคะแนน t เป็นบวก) ในวิชาคณิตศาสตร์ และวิชาสังคมศึกษา นักศึกษาให้ความสำคัญมากกว่าอาจารย์ (ค่าคะแนน t เป็นลบ) เหตุที่อาจารย์ให้ความสำคัญมากกว่านักศึกษานี้ในวิชาเอกภาษาไทย และวิชาเอกภาษาอังกฤษ อาจจะเป็นเพราะว่าในวิชาเอกเหล่านี้ เป็นวิชาที่จะต้องมีการฝึกทักษะมาก ในวิชาเอกภาษาไทยและวิชาเอกภาษาอังกฤษจะต้องฝึกทักษะทั้งทางค่านการอ่าน

การเขียน และการพูด นอกจากนั้นวิชาเหล่านี้ยังเป็นพื้นฐานของวิชาอื่น ๆ ด้วย อาจารย์อาจจะเห็นความจำเป็นดังที่กล่าวมาแล้ว จึงให้ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญมากกว่านักศึกษา ส่วนวิชาเอก คณิตศาสตร์ และวิชาเอกสังคมศึกษา นักศึกษาให้ความสำคัญมากกว่าอาจารย์ อาจจะเป็นเพราะว่าเป็นวิชาที่ค่อนข้างจะทำความเข้าใจยากต้องมีลำดับขั้นตอนในการเรียน การสอน เนื้อหาสลับซับซ้อนพอสมควร เป็นไปได้ว่านักศึกษาเห็นเป็นเรื่องยากดังกล่าวดังนั้น จึงให้ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญมากกว่าอาจารย์

6. สมมุติฐานข้อที่ 6 อาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา ประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนแตกต่างกันทุกวิชาเอกที่ศึกษา

สรุปผลการวิจัย อาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา ประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนในจำนวน 40 พฤติกรรม อาจารย์และนักศึกษาประเมินต่างกันดังนี้ อาจารย์และนักศึกษานักศึกษาในวิชาเอกวิทยาศาสตร์ประเมินไม่แตกต่างกันทุกพฤติกรรม อาจารย์และนักศึกษานักศึกษาในวิชาเอกภาษาไทยประเมินแตกต่างกัน 13 พฤติกรรมหรือร้อยละ 32.5 ที่ค่อนข้างจะเด่นชัด เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวกับด้านการเตรียมการสอน คือ การสอนเนื้อหาติดต่อกันตามลำดับขั้นตอนง่ายต่อการเรียนรู้ การเลือกใช้กิจกรรมและวิธีสอนเหมาะสมกับเนื้อหาตามระดับของผู้เรียน และการจัดหาอุปกรณ์ได้เหมาะสม พฤติกรรมที่เกี่ยวกับด้านการส่งเสริมและพัฒนาความคิด คือ การส่งเสริมและสนับสนุนความคิดริเริ่มของผู้เรียน การให้แนวคิดในการประยุกต์ความรู้เพื่อนำไปใช้ในชีวิตรประจำวัน และการให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานเป็นกลุ่ม อาจารย์และนักศึกษานักศึกษาในวิชาเอกภาษาอังกฤษประเมินแตกต่างกัน 10 พฤติกรรม หรือร้อยละ 25 ที่ค่อนข้างจะเด่นชัดคือพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการจูงใจและการเสริมแรง คือ การรับฟังความคิดเห็นข้อเสนอแนะและคำวิจารณ์ของผู้เรียน การชมเชย สนับสนุน และให้กำลังใจผู้เรียน พฤติกรรมที่เกี่ยวกับด้านการประเมินผลคือการช่วยเหลือผู้ที่ยังมีข้อบกพร่องทางการเรียนเป็นรายบุคคล และการปรับปรุงวิธีสอนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ อาจารย์และนักศึกษานักศึกษาในวิชาเอกคณิตศาสตร์ประเมินต่างกัน 3 พฤติกรรม หรือร้อยละ 7.5 คือ การมีความเชื่อมั่นในตนเอง การให้ความเป็นธรรมชาติกับผู้เรียน และการส่งเสริมและสนับสนุนความคิดริเริ่มของผู้เรียน อาจารย์และนักศึกษานักศึกษาในวิชาเอกสังคมศึกษา

ประเมินแตกต่างกัน 1 พฤติกรรม หรือร้อยละ 2.5 คือ การมีความเชื่อมั่นในตนเอง ส่วน อาจารย์และนักศึกษาในวิชาการศึกษาประเมินแตกต่างกัน 3 พฤติกรรม หรือร้อยละ 7.5 คือ การใช้ภาษาพูดที่เหมาะสมกับประสบการณ์ของผู้เรียน การเน้นเนื้อหาสาระที่สำคัญขณะที่สอน และการชี้แนะและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนวิพากษ์วิจารณ์

ผลการวิจัยนี้ แสดงว่าอาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา ประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนแตกต่างกันพอสมควร แต่เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในการวิจัยครั้งนี้ว่า ความแตกต่างจะต้องมากกว่าร้อยละ 50 ของพฤติกรรมทั้งหมด จึงอาจกล่าวได้ว่า อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนไม่แตกต่างกันทุกวิชาเอก และไม่เป็นที่ตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล จากการที่อาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา ประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนแตกต่างกันในบางพฤติกรรมในบางวิชาเอกที่แตกต่างกันมากที่สุด คือ ในวิชาเอกภาษาไทย 13 พฤติกรรม วิชาเอกภาษาอังกฤษ 10 พฤติกรรม นอกนั้นแตกต่างกันบางพฤติกรรม ส่วนในวิชาเอกวิทยาศาสตร์ไม่มีความแตกต่างกันเลย

ในจำนวนวิชาเอกที่อาจารย์และนักศึกษาระเมินแตกต่างกันนั้น จะเห็นได้ว่าอาจารย์ประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนมากกว่านักศึกษาทุกพฤติกรรม และทุกวิชาเอก (ค่าคะแนน t เป็นบวก) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า อาจารย์ผู้สอนเองอาจเกิดความรู้สึกว่า พฤติกรรมการสอนต่าง ๆ ที่ได้ปฏิบัติอยู่เป็นประจำนั้นอยู่มากถึงขั้นมาตรฐานอยู่แล้ว จึงประเมินว่าเกิดขึ้นมากในขณะที่นักศึกษายังไม่พึงพอใจในพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้น จึงประเมินว่าเกิดขึ้นน้อยกว่าการประเมินของอาจารย์ ส่วนในวิชาเอกวิทยาศาสตร์ ซึ่งอาจารย์และนักศึกษาระเมินว่าเกิดขึ้นไม่แตกต่างกัน ก็อาจจะพิจารณาได้ว่า หากอาจารย์ถือว่าการสอนของอาจารย์อยู่ในขั้นมาตรฐานแล้ว นักศึกษาก็เห็นด้วยเช่นกัน นักศึกษาไม่ได้มีความเห็นแตกต่างออกไป

7. สมมุติฐานข้อที่ 7 อาจารย์และนักศึกษาวิทยาลัยครูสงขลา มีความเห็นเกี่ยวกับ ความสำคัญของพฤติกรรมของประสิทธิภาพของการสอนแตกต่างกันทุกวิชาเอกที่ศึกษา

สรุปผลการวิจัย อาจารย์และนักศึกษาวิทยาลัยครูสงขลา มีความเห็นเกี่ยวกับความ สำคัญของพฤติกรรมของประสิทธิภาพของการสอนในจำนวน 40 พฤติกรรม อาจารย์และนักศึกษาให้ ความสำคัญต่างกันคือ อาจารย์และนักศึกษาในวิชาเอกคณิตศาสตร์มีความเห็นไม่แตกต่างกันทุกพฤติ กรรม อาจารย์และนักศึกษาในวิชาเอกภาษาไทยมีความเห็นแตกต่างกัน 4 พฤติกรรม หรือร้อยละ 10 คือ การบอกขอบข่ายเนื้อหาที่จะสอนในแต่ละชั่วโมงก่อนทำการสอน การทบทวนเนื้อหาที่ เรียนมาแล้วเพื่อเชื่อมกับบทเรียนต่อไป การเน้นเนื้อหาสาระที่สำคัญขณะที่สอน และการใช้เหตุ ผลชักจูงและสนับสนุนให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม อาจารย์และนักศึกษาในวิชาเอกภาษาอังกฤษมีความ เห็นแตกต่างกัน 4 พฤติกรรม หรือร้อยละ 10 คือ การจัดหาอุปกรณ์ได้เหมาะสม การรับฟังความ คิดเห็นข้อเสนอแนะและคำวิจารณ์ของผู้เรียน การปรับปรุงวิธีสอนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ และ การอบรมตักเตือนให้ผู้เรียนเข้าใจบทบาทหน้าที่ของตน อาจารย์และนักศึกษาในวิชาเอกวิทยา ศาสตร์ มีความเห็นแตกต่างกัน 5 พฤติกรรม หรือร้อยละ 12.5 ที่ค่อนข้างจะเป็นกลุ่มกันเด่นชัด เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการเสนอเนื้อหา คือ การบอกขอบข่ายเนื้อหาที่จะสอนในแต่ละชั่วโมงก่อน ทำการสอน และการทบทวนเนื้อหาที่เรียนมาแล้วเพื่อให้เชื่อมกับบทเรียนต่อไป อาจารย์และนัก ศึกษาในวิชาเอกสังคมศึกษามีความเห็นแตกต่างกัน 2 พฤติกรรม หรือร้อยละ 5 คือ การเลือกใช้ กิจกรรมและวิธีสอนเหมาะสมกับเนื้อหาตามระดับของผู้เรียน และการให้งานหรือแบบฝึกหัดพอ เหมาะกับความสามารถของผู้เรียน อาจารย์และนักศึกษาในวิชาการศึกษา มีความเห็นแตกต่าง กัน 2 พฤติกรรม หรือร้อยละ 5 คือ การวางตัวเหมาะสมขณะที่สอน และตรงต่อเวลาในการสอน

ผลการวิจัยนี้ แสดงว่าอาจารย์และนักศึกษาวิทยาลัยครูสงขลา มีความเห็นเกี่ยวกับ ความสำคัญของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์แตกต่างกันพอสมควร แต่เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ที่ ตั้งไว้ในการศึกษาครั้งนี้ว่า ความแตกต่างจะต้องมากกว่าร้อยละ 50 ของพฤติกรรมทั้งหมด จึงจะ นับว่ามีความแตกต่างกัน อาจกล่าวได้ว่า อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของ พฤติกรรมของประสิทธิภาพของการสอนไม่แตกต่างกันทุกวิชาเอก และไม่เป็นที่น่าพอใจที่ได้ตั้งสมมุติ ฐานไว้

อภิปรายผล การที่อาจารย์และนักศึกษาวิทยาลัยครูสงขลา มีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมต่อประสิทธิภาพของการสอนแตกต่างกัน ในวิชาเอกวิทยาศาสตร์มีความแตกต่าง 5 พฤติกรรม วิชาเอกภาษาไทย และวิชาเอกภาษาอังกฤษ มีความเห็นแตกต่างกันวิชาเอกละ 4 พฤติกรรม วิชาเอกสังคมศึกษา และวิชาการศึกษา มีความเห็นแตกต่างกันวิชาเอกละ 2 พฤติกรรม ส่วนวิชาเอกคณิตศาสตร์ไม่มีความเห็นแตกต่างกันเลย ถ้าพิจารณาตามค่าคะแนน t ในวิชาเอกภาษาไทย วิชาเอกภาษาอังกฤษ และวิชาเอกวิทยาศาสตร์ จะเห็นว่านักศึกษามีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมต่อประสิทธิภาพของการสอนมากกว่าอาจารย์ (ค่าคะแนน t เป็นลบ) แสดงว่านักศึกษาคิดให้ความสำคัญในวิชาที่เกี่ยวข้องกับภาษาและวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นวิชาที่ต้องฝึกทักษะมาก จึงให้ความสำคัญมากกว่า แต่วิชาเอกสังคมศึกษาและวิชาการศึกษานั้น อาจารย์ให้ความสำคัญมากกว่านักศึกษา (ค่า t เป็นบวก) อาจเป็นเพราะว่านักศึกษามองเห็นว่า เป็นวิชาที่ค่อนข้างจะศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองได้ จึงให้ความสำคัญน้อย

8. สมมติฐานข้อที่ 8 อาจารย์และนักศึกษาวิทยาลัยครูสงขลา ประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน แตกต่างกันทุกวิชาเอกที่ศึกษา

สรุปผลการวิจัย อาจารย์และนักศึกษาวิทยาลัยครูสงขลา ประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนในจำนวน 40 พฤติกรรม อาจารย์และนักศึกษามีประเมินต่างกันดังนี้คือ อาจารย์และนักศึกษามีวิชาเอกวิทยาศาสตร์ประเมินไม่แตกต่างกันทุกพฤติกรรม อาจารย์และนักศึกษามีวิชาเอกภาษาไทยประเมินแตกต่างกัน 4 พฤติกรรม หรือร้อยละ 10 คือ การมีความเชื่อมั่นในตนเอง การชี้แจงแผนการสอนการเรียนตลอดภาคเรียนให้ผู้เรียนทราบ การปรับปรุงวิธีสอนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ และการอบรมตักเตือนให้ผู้เรียนเข้าใจบทบาทหน้าที่ของตน อาจารย์และนักศึกษามีวิชาเอกภาษาอังกฤษ ประเมินแตกต่างกัน 4 พฤติกรรม หรือร้อยละ 10 คือ การชี้แนะและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนวิพากษ์วิจารณ์ การรับฟังความคิดเห็นข้อเสนอแนะและคำวิจารณ์ของผู้เรียน การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นหรือซักถามข้อสงสัย และการจัดหาอุปกรณ์ได้เหมาะสม ในวิชาเอกคณิตศาสตร์ประเมินแตกต่างกัน 3 พฤติกรรม หรือร้อยละ 7.5 คือ การชมเชย สัมภาษณ์ และให้กำลังใจผู้เรียน การซักถามผู้เรียนเพื่อวัดความเข้าใจในเรื่องที่กำลังเรียน และการสนใจและเป็นกันเองกับผู้เรียน อาจารย์และ

นักศึกษาในวิชาเอกสังคมศึกษา ประเมินแตกต่างกัน 7 พฤติกรรม หรือร้อยละ 17.5 ที่ค่อนข้างจะรวมกลุ่มกันได้เด่นชัด เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวกับคุณลักษณะส่วนตัว คือ การมีความเชื่อมั่นในตนเอง การให้ความเป็นธรรมต่อผู้เรียน และการตั้งใจเรียนให้รักและศรัทธาในอาชีพครู อาจารย์และนักศึกษาในวิชาการศึกษา ประเมินแตกต่างกันเพียงพฤติกรรมเดียว หรือร้อยละ 2.5 คือ การบอกขอขยายเนื้อหาที่จะสอนในแต่ละชั่วโมงก่อนทำการสอน

ผลการวิจัยนี้ แสดงว่าอาจารย์และนักศึกษาวิทยาลัยครูสงขลา ประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนแตกต่างกันพอสมควร แต่เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในการศึกษาครั้งนี้ว่า ความแตกต่างจะต้องมากกว่าร้อยละ 50 ของพฤติกรรมทั้งหมด จึงจะนับว่าแตกต่างกัน จึงอาจกล่าวได้ว่า อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนไม่แตกต่างกันทุกวิชาเอก และไม่เป็นที่ไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล จากการที่อาจารย์และนักศึกษาวิทยาลัยครูสงขลา ประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนแตกต่างกันในบางพฤติกรรมในบางวิชาเอก เฉพาะวิชาเอกวิทยาศาสตร์ อาจารย์และนักศึกษาประเมินไม่แตกต่างกัน แสดงว่าอาจารย์และนักศึกษาได้ประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ในระดับเดียวกัน อาจารย์มีความเห็นอย่างไรนักศึกษาก็มีความเห็นเช่นเดียวกัน ส่วนในวิชาเอกอื่น ๆ อาจารย์และนักศึกษาประเมินพฤติกรรมการสอนของอาจารย์แตกต่างกันบ้าง ถ้าพิจารณาค่าของคะแนน t ซึ่งส่วนใหญ่มีค่าเป็นบวก ซึ่งหมายความว่า เป็นพฤติกรรมที่อาจารย์ได้ประเมินว่าเกิดขึ้นมากกว่าการประเมินของนักศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าอาจารย์ได้มีพฤติกรรมต่าง ๆ นั้นมากอยู่แล้ว และประเมินตามความเป็นจริง ในขณะที่เดียวกันนักศึกษามองเห็นว่าเกิดขึ้นน้อย เพราะนักศึกษาอาจจะยังต้องการให้อาจารย์มีพฤติกรรมต่าง ๆ มากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน จึงประเมินว่าเกิดขึ้นน้อย

ผลการวิจัยที่กล่าวมาแล้ว อาจสรุปได้เป็น 2 ประเด็นหลัก คือ

1. อาจารย์และนักศึกษาทั้งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และวิทยาลัยครู สงขลา มีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมการสอนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญค่อนข้างมากคือ มีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าเกณฑ์ปานกลาง และส่วนใหญ่มีความเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 จะมีแตกต่างกันบ้างบางพฤติกรรมในบางวิชาเอก แต่ไม่ถึงร้อยละ 50 ของพฤติกรรทั้งหมด จะมีวิชาเอกวิทยาศาสตร์เท่านั้นที่นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และนักศึกษวิทยาลัยครูสงขลาให้ความสำคัญของพฤติกรรมการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเกินร้อยละ 50 ของพฤติกรรทั้งหมด

2. อาจารย์และนักศึกษาทั้งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และวิทยาลัยครู สงขลา ประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ส่วนใหญ่ประเมินว่าอาจารย์ได้ปฏิบัติอยู่ค่อนข้างมากคือ มีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าเกณฑ์ปานกลาง และส่วนใหญ่ประเมินว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 จะมีแตกต่างกันบ้างบางพฤติกรรมในบางวิชาเอก แต่ไม่ถึงร้อยละ 50 ของพฤติกรรทั้งหมด จะมีวิชาเอกภาษาอังกฤษเท่านั้นที่นักศึกษมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และนักศึกษวิทยาลัยครูสงขลาประเมินว่าเกิดขึ้นในชั้นเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเกินร้อยละ 50 ของพฤติกรรทั้งหมด

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ครั้งนี้ เพื่อให้เกิดประโยชน์ตามที่คาดหมายไว้ ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

ก. พฤติกรรมการสอนของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และวิทยาลัยครูสงขลา จากความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับการให้ความสำคัญของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ พบว่าส่วนใหญ่อาจารย์และนักศึกษให้ความสำคัญของพฤติกรรประสิทธิภาพของการสอนค่อนข้างมาก คือมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าเกณฑ์ปานกลาง จึงสมควรที่ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนควรจัดและดำเนินการสอนให้มีพฤติกรรมต่าง ๆ สอดคล้องกับความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษตามผลวิจัยนี้ พฤติกรรใดที่มีความสำคัญมากก็ควรมีพฤติกรรมนั้นมาก หากพฤติกรรมใดมีความสำคัญน้อยก็อาจพิจารณาลดพฤติกรรมนั้นลงได้ ส่วนการที่อาจารย์และนักศึกษ

ประเมินเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ส่วนใหญ่ประเมินว่าอาจารย์ได้ปฏิบัติอยู่ค่อนข้างมาก คือ มีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งพอจะกล่าวได้ว่าการเรียนการสอนในสถาบันทั้งสองได้ดำเนินการอยู่ในระดับที่น่าพึงพอใจ และไม่มี ความแตกต่างกันอย่างเด่นชัด ก็สมควรที่จะรักษาระดับนี้ไว้ขณะเดียวกันก็ควรพิจารณาเทียบเคียงกับความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมของประสิทธิภาพของการสอนด้วย ทั้งนี้เพื่อจะได้ปรับปรุงให้สอดคล้องกับ ความสำคัญนั้น ๆ ซึ่งจะ ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ข. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และวิทยาลัยครูสงขลา จากการประเมินของอาจารย์และนักศึกษา พบว่าพฤติกรรม การสอนของอาจารย์ส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มี ส่วนหนึ่งที่ เป็นส่วนน้อยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในส่วนที่แตกต่างกันนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. สำหรับผู้บริหารทั้งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และวิทยาลัยครูสงขลา ควรที่จะได้นำผลการวิจัยนี้มาพิจารณาว่า มีพฤติกรรมใดบ้างที่แตกต่างกัน ทั้งในความเห็นของอาจารย์และ ความเห็นของนักศึกษา แล้วพิจารณาว่าแตกต่างกันในลักษณะใด ถ้าแตกต่างกันในลักษณะที่ค่าคะแนนเฉลี่ยน้อยกว่าอีกสถาบันหนึ่ง ก็ควรที่จะพิจารณาหาแนวทางปรับปรุงให้มากขึ้น อาจจะเป็นด้านการบำรุงขวัญ และกำลังใจในการปฏิบัติงาน การพัฒนาอาจารย์โดยสนับสนุนให้ศึกษาต่อหรือเข้ารับการฝึกอบรม หรือจะเป็นการสนับสนุนทางด้านอุปกรณ์การเรียนการสอนหรือให้บริการความสะดวกอื่น ๆ เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. สำหรับอาจารย์สอนทั้งในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และวิทยาลัยครูสงขลา ควรจะนำผลการวิจัยนี้มาพิจารณาว่า มีพฤติกรรมใดบ้างที่แตกต่างกัน ทั้งในความเห็นของอาจารย์และในความเห็นของนักศึกษา แล้วพิจารณาว่าแตกต่างกันในลักษณะใด ถ้าแตกต่างกันในลักษณะค่าคะแนนเฉลี่ยน้อยกว่าอีกสถาบันหนึ่งก็ควรที่จะได้พิจารณาปรับปรุงพฤติกรรม การสอนค่านั้น ๆ เพื่อการเรียนการสอนจะได้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

ค. จากผลการวิจัยนี้พบว่าอาจารย์และนักศึกษานในสถาบันเดียวกันมีความเห็นแตกต่างกัน ผู้วิจัยขอเสนอแนะสำหรับอาจารย์ดังนี้

1. ความเห็นที่เกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมของประสิทธิภาพของการสอนที่อาจารย์มีความเห็นว่ามีค่าคะแนนเฉลี่ยมากกว่านักศึกษา อาจารย์ก็จะได้ทราบว่า ใน

พฤติกรรมนั้น ๆ ไม่สอดคล้องกับความประสงค์ของนักศึกษา ซึ่งก็อาจจะไม่มีประโยชน์มากนักในการสอนวิชานั้น ๆ จึงควรที่จะหาแนวทางพิจารณาปรับปรุงให้เหมาะสม หากอาจารย์มีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมน้อยกว่านักศึกษาในพฤติกรรมนั้น ๆ ก็ควรที่จะพิจารณาปรับปรุงให้เป็นไปตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่ให้ความสำคัญไว้ เพราะนักศึกษาในระดับอุดมศึกษานี้ก็สามารรถจะวิเคราะห์ถึงความสำคัญของพฤติกรรมได้พอสมควร

2. ความเห็นที่เกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ในพฤติกรรมใดที่อาจารย์มีความเห็นมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษา ซึ่งอาจารย์จะทราบว่าพฤติกรรมที่อาจารย์ได้ปฏิบัติอยู่และมีความเห็นว่ามีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงเกินกว่าที่นักศึกษาเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่ปฏิบัติได้เหมาะสมยิ่งขึ้น ส่วนพฤติกรรมที่อาจารย์ประเมินว่าเกิดขึ้นมีค่าคะแนนเฉลี่ยน้อยกว่านักศึกษาในพฤติกรรมนั้น ๆ ก็น่าจะเรียกได้ว่าเป็นพฤติกรรมที่เกินกว่าความคาดหวัง จากการประเมินของนักศึกษา ซึ่งควรจะรักษาสถานภาพของพฤติกรรมการสอนนั้น ๆ ไว้

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะศึกษาค้นคว้าต่อไป

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับผู้สนใจศึกษาค้นคว้าต่อไปดังนี้

1. ควรจะได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และวิทยาลัยครูสงขลาไม่มีการศึกษาต่อไป เพื่อจะทราบว่าในแต่ละสถาบันได้พัฒนาขึ้นมากน้อยแค่ไหนเพียงใด
2. ควรจะได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และวิทยาลัยครูสงขลาในวิชาเอกเพียงวิชาเอกเดียว แต่ศึกษาทุกรายวิชา โดยใช้วิธีการหลาย ๆ วิธี รวมทั้งวิธีสังเกตพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ด้วย เพื่อจะได้ทราบว่าอาจารย์ทั้งสองสถาบันมีพฤติกรรมการสอนแตกต่างกันหรือไม่ ชัดเจนยิ่งขึ้น
3. ควรศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และวิทยาลัยครูสงขลา เป็นส่วนรวมโดยสุ่มตัวอย่างจากอาจารย์และนักศึกษาโดยทั่วไปทุกวิชาเอก เพื่อเปรียบเทียบว่ามีความแตกต่างกันมากน้อยเพียงใดหรือไม่
4. ควรศึกษาเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานของนักศึกษาที่จบออกไปจาก

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา และวิทยาลัยครูสงขลา ในวิชาเอกเดียวกันเพื่อจะทราบว่า มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด

5. ควรศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ในวิทยาลัยครูกับสถาบันครูศึกษาอื่น ๆ เพื่อเปรียบเทียบว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่เพียงใด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย